

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha - západ rozhodl předsedou senátu JUDr. Ing. arch. Zdeňkem Blažkem a přísedícími Mgr. Janou Kačerovou a Ing. Lucií Lamačovou ve věci

žalobkyně: O. K., nar. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupena JUDr. Bc. Jakubem Šauerem, LL.M., advokátem,
se sídlem Moravská 854/2, 312 00 Plzeň

proti

žalovanému: Město Černošice, IČO 002 41 121
se sídlem Karlštejnská 259, 252 28 Černošice
zastoupeno Mgr. Michalem Vrajíkem, advokátem,
se sídlem Spálená 97/29, 110 00 Praha 1

o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením

takto:

- I. Pokud se žalobkyně domáhala, aby soud určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobkyni dopisem žalovaného ze dne 13. 12. 2021 je neplatné, žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému plnou náhradu nákladů řízení ve výši 30 492 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které jí bylo dáno žalovaným dne 13. 12. 2021. Žalobkyně tvrdila, že svým jednáním neporušila žádnou z povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jí

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zajícová

vykonávané práci zvláště hrubým způsobem, a nebyly tak dány podmínky pro okamžité zrušení pracovního poměru. Okamžité zrušení pracovního poměru bylo dáno žalobkyni proto, že nedodržovala povinnosti stanovené mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 42085/2021-1/MIN/KAN ze dne 20. 11. 2021, ve znění mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 42085/2021-2/MIN/KAN ze dne 22. 11. 2021, netestovala se na přítomnost antigenu koronaviru, nenesla ochranu dýchacích cest v přítomnosti jiných osob, aniž by se na ni vztahovala výjimka z povinnosti dodržovat tyto povinnosti a aniž by dodržovala předepsané rozestupy 1,5 m od ostatních osob. Žalobkyně rovněž využila pracovní e-mailovou adresu k tomu, aby na pracovní adresy svých spoluzaměstnanců odeslala e-mail se sdělením, že je věcí volby zaměstnanců, zda vstoupí na pracoviště zaměstnavatele či zda se budou testovat, a že mají jednat dle libosti. Také žalobkyně označila dobrovolné testování zaměstnanců na přítomnost antigenu koronaviru, které organizoval žalovaný, za protiprávní a protiústavní a zúčastněné osoby označila za ovce.

2. Žalobkyně dovozovala, že mimořádné opatření není právním předpisem, a proto nelze povinnosti uložené mimořádným opatřením považovat za povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci. Pokud by mělo být mimořádné opatření tzv. ostatním předpisem vztahujícím se k jí vykonávané práci, žalovaný žalobkyni v rozporu s právními předpisy neseznámil s mimořádným opatřením. Žalobkyně tak nebyla povinna se takovým ostatním předpisem řídit. Nadto o porušení mimořádného opatření mohl rozhodnout jen příslušný orgán veřejné správy (krajská hygienická stanice), nikoliv žalovaný jako zaměstnavatel. Vedoucí úředníci neměli právo dávat žalobkyni pokyn k nasazení ochrany dýchacích cest pouze na základě mimořádného opatření, a jejich pokyny tak byly v rozporu s právními předpisy; žalobkyně byla oprávněna je neuposlechnout. Žalovaný dále žalobkyni neseznámil s tím, že její práce vyžaduje opatření k ochraně zdraví ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále: zákoník práce) a neposkytl žalobkyni osobní ochranné pracovní prostředky. Žalobkyně nebyla seznámena s opatřeními, která žalovaný přijal k tomu, aby omezil setkávání žalobkyně s ostatními osobami nad nezbytnou míru.
3. Okamžité zrušení pracovního poměru dále žalobkyně považovala za neplatné pro nesplnění obsahových náležitostí, neboť žalovaný neuvedl, která konkrétní opatření, kterými žalovaný upravil používání osobních ochranných pracovních prostředků a omezení setkávání netestovaných s ostatními osobami, měla žalobkyně porušit. Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně kritizovala povinnost testování se, toto vyjádření nebylo vulgární, jeho podstatou byla pouze polemika, která byla přiměřeným výkonem svobody projevu. Konečně skutečnost, že žalobkyně z pracovní e-mailové adresy odeslala e-maily, které ostatní zaměstnanci nabádaly, že nemusí dodržovat povinnosti stanovené mimořádným opatřením, nemohla žalovanému způsobit újmu; navíc se jednalo pouze o odpověď na hromadný e-mail s oznámením o termínu testování. Žalovaný žalobkyni pro její postoje diskriminoval a ostrakizoval. Žalobkyně svou práci dosud vykonávala bezproblémově a byla oceňována za kvalitní zpracování spisů. Svým jednáním nemohla závažně narušit důvěryhodnost žalovaného a nemohla ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování; tyto důvody uvedené v okamžitém zrušení pracovního poměru žalobkyně považovala za nedostatečně skutkově vymezené.
4. Žalovaný pokládal okamžité zrušení pracovního poměru za platné. Žalobkyně porušila své povinnosti vyplývající z právních předpisů zvláště hrubým způsobem a zásadně narušila vzájemnou důvěru ve vztahu zaměstnance a zaměstnavatele. Žalobkyně jednala v přímém úmyslu a ve svém jednání pokračovala i přes opakované výzvy k nápravě. Skutečnost, že žalobkyně jednala svévolně a ignorovala pokusy žalovaného o to, aby žalobkyně s porušováním povinností přestala, zvyšuje intenzitu porušení povinností na zvláště hrubý

způsob. Žalobkyně upřednostnila osobní zájem bez ohledu na respekt k hodnotám právního státu, která žalovaný musí jako orgán veřejné moci zastávat. Jednala takto v pracovní době jako úředník územního samosprávného celku. Není přitom možné, aby zaměstnanec orgánu veřejné moci sám posuzoval, které povinnosti dodržovat bude a které naopak sám prohlásí za protiústavní a dodržovat je nebude. Žalobkyně takto jednala v podzimní vlně epidemie Covid-19 na podzim 2021, kdy byl v České republice dominantní virus ve variantě delta. Ta byla označována za dosud nejnakažlivější a způsobující v některých případech těžký průběh onemocnění. Žalobkyně porušovala mimořádné opatření nejen ve své kanceláři, ale i v ostatních prostorách žalovaného, kde mohlo dojít ke kontaktu nejen s kolegy, ale i se širokou veřejností. Povinnost zaměstnanců se testovat plynula přímo ze zákona jako z právního předpisu, přičemž mimořádné opatření tuto povinnost pouze konkretizovalo co do okruhu adresátů a času. Povinnost samotná plynula ze zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále: pandemický zákon). Pokud jde o údajně protiprávní pokyny vedoucích zaměstnanců, žalobkyně v takovém případě měla písemně oznámit vedoucímu úředníkovi, že pokyn považuje za protiprávní; to se však nestalo. Mimořádná opatření bylo nutné respektovat, obrana proti nim byla možná cestou soudního přezkumu; navíc v takovém přezkumu, byť tento nebyl iniciován žalobkyní, mimořádné opatření obstálo. Není rovněž pravdou, že by žalovaný žalobkyni dehonestoval a ostrakizoval; žalovaný byl pouze povinen přijmout opatření k omezení setkávání netestovaného zaměstnance s ostatními zaměstnanci.

5. Z provedeného dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním:
6. Mezi účastníky bylo nesporné, že se žalobkyně dne 22. 11. 2021 účastnila dobrovolného testování zaměstnanců organizovaného žalovaným, že označila mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 42085/2021-1/MIN/KAN ze dne 20. 11. 2021 za protiprávní a protiústavní a že uvedla, že všichni ve věci prosazování mimořádného opatření postupují jako stádo.
7. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že žalobkyně dne 29. 11. 2021 a dne 6. 12. 2021 odmítla podstoupit antigenní test a neprokázala, že se na ni nevztahují povinnosti dle výše zmíněného mimořádného opatření.
8. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně odmítala nosit ochranu dýchacích cest a dodržovat rozestupy 1,5 m od ostatních zaměstnanců. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že žalobkyně dne 1. 12. 2021 neměla nasazenou ochranu dýchacích cest a odmítla si ji nasadit na přímý pokyn nadřízených JUDr. M. [REDAKCE] F. [REDAKCE] a Mgr. O. [REDAKCE] Š. [REDAKCE]. Mezi účastníky rovněž bylo nesporné, že žalobkyně byla v době po 29. 11. 2021 přítomna v kuchyňce zaměstnanců bez nasazené ochrany dýchacích cest a při nedodržení rozestupů 1,5 m od ostatních osob, přestože se nestarovala, a rovněž že vstupovala do výtahu k jiným osobám.
9. Z pracovní smlouvy ze dne 23. 6. 2020, uzavřené mezi účastníky, soud zjistil, že žalobkyně pro žalovaného pracovala na pozici [REDAKCE] a to od 1. července 2020. Žalobkyně se v pracovní smlouvě mj. zavázala dodržovat právní předpisy vztahující se k jí vykonávané práci a ostatní předpisy vztahující se k jí vykonávané práci, pokud s nimi byla řádně seznámena (čl. II. odst. 1 písm. b) pracovní smlouvy).
10. Z okamžitého zrušení pracovního poměru daného žalovaným žalobkyni dne 13. 12. 2021 soud zjistil, že žalovaný se žalobkyní okamžitě zrušil pracovní poměr podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce z důvodu, že žalobkyně porušila mimo jiné povinnost dodržovat právní a ostatní předpisy vztahující se k jí vykonávané práci, plnit pokyny vedoucích úředníků, jednat nestranně bez ohledu na své přesvědčení, zdržet se jednání, které by závažným způsobem narušilo důvěryhodnost územního samosprávného celku, zdržet se

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zajícová

jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, nejednat v rozporu se zájmy územního samosprávného celku, zachovávat pravidla slušnosti vůči ostatním zaměstnancům působícím ve veřejné správě, a nezneužívat bez souhlasu zaměstnavatele pro osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky ani jeho telekomunikační zařízení. Tyto povinnosti měla žalobkyně porušit tím, že se žalobkyně dne 22. 11. 2021 na místě provádění dobrovolného testování zaměstnanců žalovaným dopustila nepřijatelných poznámek o protiprávnosti a protiústavnosti postupu žalovaného a o tom, že všichni zúčastnění postupují jako stádo. Dále se žalobkyně dopustila porušení povinností tím, že dne 29. 11. 2021 na výzvu žalovaného odmítla podstoupit test a nedostavila se k povinnému testování na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 ani neprokázala zaměstnavateli, že se na ni povinnost testování nevztahuje. Téhož jednání se dopustila dne 6. 12. 2021. Žalobkyně se dopustila porušení povinností rovněž tím, že soustavně a opakovaně odmítala nosit ochranu dýchacích cest a dodržovat rozestupy 1,5 m od ostatních zaměstnanců, konkrétně dne 29. 11. 2021 při setkání s Ing. T. B. neměla nasazenou ochranu dýchacích cest (kancelář sdílela s kolegyní, kterou musel žalovaný v důsledku jednání žalobkyně přemístit na jiné pracovní místo, aby dodržel svou zákonnou povinnost zabezpečit ochranu zdraví této zaměstnankyně při práci), dne 29. 11. 2021 neměla nasazenou ochranu dýchacích cest při setkání s Mgr. Ing. M. F. dne 1. 12. 2021 si odmítla nasadit ochranu dýchacích cest na přímý pokyn své přímé nadřízené JUDr. M. F., dne 1. 12. 2021 si odmítla nasadit ochranu dýchacích cest na přímý pokyn tajemníka městského úřadu Mgr. O. Š. a dne 6. 12. 2021 neměla nasazenou ochranu dýchacích cest při setkání s E. J. Žalobkyně rovněž porušila své povinnosti tím, že se bez nasazení ochrany dýchacích cest a při nedodržování rozestupů 1,5 m od ostatních osob pohybovala po pracovišti, např. v kuchyňce zaměstnanců či ve výtahu. Konečně žalobkyně porušila pracovní povinnosti tím, že na pracovní e-mailové adresy zaměstnanců žalovaného opakovaně (ve dnech 28. a 30. 11. 2021) hromadně šířila své soukromé postoje a názory a zavádějícím způsobem se vyjadřovala k situaci na pracovišti, když vyzývala zaměstnance žalovaného, aby nerespektovali opatření v té době platná na území České republiky a jednali dle své libosti.

11. Z oznámení žalobkyně žalovanému podle § 69 odst. 1 zákoníku práce ze dne 15. 12. 2021 soud zjistil, že žalobkyně žalovanému sdělila, že okamžitě zrušení pracovního poměru považuje za neplatné a trvá na svém dalším zaměstnávání.
12. Z detailu datové zprávy – odeslané zprávy ze dne 15. 12. 2021 soud zjistil, že dne 15. 12. 2021 byla do datové schránky žalovaného dodána datová zpráva z datové schránky žalobkyně obsahující přílohu nazvanou „20211215_oznameni_neplatnost_zruseni_PP.pdf“.
13. Z platového výměru žalobkyně s účinností od 1. 10. 2020 soud zjistil, že s účinností od 1. 10. 2020 měsíční plat žalobkyně činil 28 290 Kč.
14. Z platového výměru žalobkyně ze dne 18. 8. 2021 soud zjistil, že měsíční plat žalobkyně činil 31 290 Kč s účinností od 1. 8. 2021.
15. Z e-mailu žalobkyně ze dne 28. 11. 2021 soud zjistil, že žalobkyně dne 28. 11. 2021 oznámila zaměstnancům žalovanému, že se nedostaví na testování, neboť netrpí příznaky nemoci Covid-19, že zaměstnavatel nemá právo zjišťovat údaje o tom, zda je očkovaná, že za realizaci svých práv nemůže být sankcionována a že jí z důvodu odmítnutí se testovat nelze zamezit v přístupu na pracoviště.
16. Z e-mailu žalovaného adresovanému Krajské hygienické stanici Hlavního města Prahy ze dne 29. 11. 2021 soud zjistil, že žalovaný nahlásil Krajské hygienické stanici Hlavního města Prahy, že se dne 29. 11. 2021 žalobkyně odmítla testovat, že testování striktně odmítá a

- odmítá používat i respirátor a že se odmítá přestěhovat do jiné kanceláře nebo využívat home office.
17. Z e-mailu žalobkyně ze dne 30. 11. 2021 soud zjistil, že žalobkyně odeslala hromadný e-mail, kde upozorňuje na odborovou organizaci Pro Libertate a sděluje, že vstup na pracoviště i testování se je svobodná volba a že zaměstnanci mohou činit, jak je jim libo.
 18. Z účastnického výsledku žalobkyně soud zjistil, že žalobkyně se do 22. 11. 2021 podrobovala mimořádným opatřením, pravidelně se testovala a do posledního dne listopadu nosila respirátor. Dne 29. 11. 2021 se již testovat nenechala a od 1. 12. 2021 nenosila respirátor. Důvodem bylo, že se obyvatelstvo dělilo na očkované a neočkované s tím, že očkovaní byli privilegovaní, ačkoliv na webových stránkách SÚKL bylo uvedeno, že i očkovaní mohou přenášet Covid-19. Žalobkyně potvrdila, že se dopustila těchto skutků uvedených v okamžitě zrušení pracovního poměru: označení dobrovolného testování na přítomnost antigenu Covid-19 organizovaného žalovaným za protiprávní a protiústavní a označení zúčastněných za stádo dne 22. 11. 2021, nepodstoupení testu na přítomnost antigenu viru Covid-19 a neprokázání podmínek pro vynětí z povinnosti se testovat dne 29. 11. 2021, nenasazení ochrany dýchacích cest při setkání s Ing. T. [redacted] B. [redacted] a Ing. M. [redacted] F. [redacted] dne 29. 11. 2021, odmítnutí nasadit si ochranu dýchacích cest na pokyn nadřízených JUDr. M. [redacted] F. [redacted] a následně Mgr. O. [redacted] Š. [redacted] dne 1. 12. 2021 (neboť jí bylo z důvodu nervozity špatně), nepodstoupení testu na přítomnost antigenu viru Covid-19 a neprokázání podmínek pro vynětí z povinnosti se testovat dne 6. 12. 2021, nenasazení ochrany dýchacích cest při setkání s E. [redacted] J. [redacted] dne 6. 12. 2021, a pohybování se na pracovišti, např. v kuchyňce a výtahu bez nasazené ochrany dýchacích cest při nedodržení rozestupů 1,5 m od ostatních osob. Zda se jednalo skutečně přesně o 1,5 m, nikdo neměřil. Z účastnického výsledku žalobkyně soud dále zjistil, že žalobkyně dne 29. 11. 2021 skutečně z pracovního e-mailu rozeslala v odpovědi na hromadný e-mail žalovaného, kterým vyzýval své zaměstnance k testování, rovněž hromadný e-mail, v němž uvedla, že „vše je svobodná volba, vstoupit, nevstoupit, testovat se, netestovat se, dělejte si, jak je libo“. Tento e-mail rozeslala z vlastního laptopu, protože v té době byla na home office. Z účastnického výsledku žalobkyně soud dále zjistil, že home office 5 dní v týdnu by pro žalobkyni byl komplikovaný, protože by žalobkyně neměla přístup k novým spisům a nemohla by vyhotovené spisy odevzdávat.
 19. Návrhy na provedení dalších důkazů soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že jsou nadbytečné. O skutkovém stavu mezi účastníky v zásadě nebylo sporu; mezi účastníky byla jednotlivá jednání popsána v okamžitě zrušení pracovního poměru nesporná, žalobkyně skutkový děj tak, jak byl v okamžitě zrušení pracovního poměru popsán, potvrdila ve svém účastnickém výsledku. Mezi účastníky byl tak spor spíše o právní posouzení věci, resp. o to, zda se ze strany žalobkyně jednalo o porušení povinností vztahujících se k jí vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Odborné stanovisko k plošné povinnosti nošení roušek ani články rozporující účinnost opatření platných v rozhodné době, jejichž provedení navrhovala žalobkyně, soud nepovažuje za relevantní k právnímu hodnocení intenzity porušení povinností ze strany žalobkyně. Ostatní navržené důkazy soud považoval za nadbytečné, neboť provedené dokazování bylo dostačující k právnímu posouzení intenzity porušení povinností ze strany žalobkyně.
 20. Soud hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.).
 21. Soud měl za prokázané, že žalobkyně se dopustila všech jednání, která žalovaný vymezil v okamžitě zrušení pracovního poměru. Žalobkyně buď tyto skutečnosti označila za nesporné, anebo vyplynuly z jejího účastnického výsledku. Žalobkyně dvakrát odmítla

podstoupit test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, aniž by přítom prokázala, že se na ni povinnost testovat se, která byla stanovena v té době platným mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví, nevztahuje. Povinnost se testovat na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 kritizovala a osoby přítomné testování označovala jako stádo. Současně odmítala nosit ochranu dýchacích cest a dodržovat povinné rozestupy od ostatních zaměstnanců, a to jak ve své kanceláři v přítomnosti dalších osob, tak i v kuchyňce a ve výtahu. Dále využila své pracovní e-mailové adresy k tomu, aby na pracovní e-mailové adresy zaměstnanců žalovaného rozeslala e-mail, v němž je vyzývala k tomu, aby se chovali dle své libosti, i pokud by to bylo v rozporu s platnými opatřeními. Takto jednala vědomě a záměrně, jednalo se o projev jejího názoru na povinnosti stanovené tehdy platnými mimořádnými opatřeními.

22. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil podle následujících právních ustanovení:
23. Podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.
24. Podle § 58 odst. 1 zákoníku práce z důvodu, pro který je možné okamžitě zrušit pracovní poměr, může zaměstnavatel se zaměstnancem okamžitě zrušit pracovní poměr pouze do 2 měsíců ode dne, kdy se o důvodu k okamžitému zrušení pracovního poměru dověděl, nejpozději však vždy do 1 roku ode dne, kdy důvod k okamžitému zrušení pracovního poměru vznikl.
25. Podle § 60 zákoníku práce v okamžitém zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Okamžité zrušení pracovního poměru musí být písemné, jinak se k němu nepřihlíží.
26. Podle § 102 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům.
27. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků (dále: zákon o úřednících) je úředník povinen dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané a dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, pokud s nimi byl řádně seznámen.
28. Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o úřednících je úředník povinen plnit pokyny vedoucích úředníků, nejsou-li v rozporu s právními předpisy.
29. Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o úřednících je úředník povinen jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování.
30. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o úřednících je úředník povinen zdržet se jednání, jež by závažným způsobem narušilo důvěryhodnost územního samosprávného celku.
31. Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o úřednících je úředník povinen zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem zaměstnání ve prospěch vlastní nebo někoho jiného.
32. Podle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o úřednících je úředník povinen nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy územního samosprávného celku.
33. Podle § 16 odst. 2 písm. d) zákona o úřednících je úředník povinen zachovávat pravidla slušnosti při úředním jednání a vůči ostatním zaměstnancům působícím ve veřejné správě.

34. Mezi účastníky v zásadě nebylo sporu o tom, že se žalobkyně dopustila jednání vymezených v okamžitém zrušení pracovního poměru. Spor byl o to, zda se jedná o porušení povinností vztahujících se k žalobkyní vykonávané práci, a pokud ano, zda šlo o porušení takových povinností zvláště hrubým způsobem.
35. Podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu pro posouzení, zda zaměstnanec porušil povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci méně závažně, závažně, nebo zvláště hrubým způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. Proto posouzení, o jak závažné porušení povinností se jedná, závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu. Soud přitom přihlíží např. k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní povinnosti, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení uvedených povinností pro zaměstnavatele, či k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli újmu. Soud má přitom širokou možnost uvážení, aby jeho rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance nadále zaměstnával (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 6. 1995, sp. zn. 6 Cdo 53/94, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1228/99, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1218/2005, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2596/2011).
36. Nejvyšší soud přitom konstantně zdůrazňuje, že k některým hlediskům, k nimž soud přihlíží, je třeba přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby posouzení vystihovalo specifika porušení právních povinností v konkrétní věci; nejde tedy o aritmetický průměr všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek. (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3325/2012).
37. Žalobkyně byla zaměstnankyní územního samosprávného celku, na niž se vztahovaly povinnosti stanovené zákonem o úřednících. Porušení povinností se dopouštěla soustavně a úmyslně v souladu se svým osobním názorem na v dané době platná mimořádná opatření. Žalobkyně se jednání dopouštěla v době, kdy se v České republice šířila nemoc Covid-19 v podobě subvarianty delta, která byla známa jako vysoce nakažlivá a zároveň zdraví nebezpečná. V inkriminované době byly zaplněny nemocnice a smrtnost byla poměrně vysoká. Skutečnosti ohledně pandemické situace na podzim a v zimě 2021 a ohledně charakteru subvarianty delta jsou obecně známé, a proto podle § 121 o. s. ř. není třeba je dokazovat.
38. Vzhledem ke svému přesvědčení žalobkyně odmítala nosit ochranu dýchacích cest při kontaktu se spoluzaměstnanci, čímž v nich vzbuzovala obavy. Rovněž její jednání bylo způsobilé ohrozit důvěru v územní samosprávný celek jako orgán veřejné správy, neboť skutečnost, že úředník územního samosprávného celku odmítá dodržovat opatření platná na území České republiky, by mohla být nepochybně ze strany veřejnosti negativně vnímána. Jednání se dopustila jako úředník územního samosprávného celku, na nějž jsou z logiky věci kladeny zvýšené nároky co do dodržování právních předpisů, hájení veřejného zájmu, či upřednostňování veřejného zájmu před zájmem svým.
39. Byť žalovaný netvrdil a neprokazoval vznik konkrétní újmy, jednání žalobkyně mu působilo komplikace v tom, že musel zajistit přemístění zaměstnankyně, která s žalobkyní doposud seděla v kanceláři, do jiné kanceláře, musel zajistit, aby se žalobkyně nesetkávala při výkonu práce s veřejností, neboť odmítala nosit ochranu dýchacích cest, a musel nahlašovat příslušné krajské hygienické stanici odmítnutí žalobkyně se testovat. Jednání žalobkyně mu rovněž ztěžovalo dodržování povinnosti zajistit bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí, kterou mu ukládá zákoník práce.

40. Soud se ztotožnil s námitkou žalovaného, že měla-li žalobkyně pochybnost o ústavnosti mimořádných opatření, měla k jejich napadení využít k tomu určené právní prostředky. Nelze však akceptovat svévolné nedodržování těchto mimořádných opatření. Žalovaný byl navíc jejich adresátem, nikoliv tvůrcem, nemohl jejich podobu ovlivnit.
41. Pokud jde o námitku žalobkyně, že mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví není právním předpisem, tu soud nepovažuje za důvodnou. Mimořádné opatření toliko konkretizovalo povinnosti stanovené pandemickým zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ao 1/2021 ze dne 8. 4. 2021). Povinnosti tak vyplývaly z § 2 odst. 2 písm. i) a m) a § 2 odst. 3 pandemického zákona. Ostatně i kdyby povinnosti plynuly pouze z tzv. ostatního předpisu, žalobkyni byl obsah mimořádného opatření znám; její jednání nebylo způsobeno tím, že by s povinnostmi nebyla seznámena, ale tím, že s nimi nesouhlasila a rozhodla se je nedodržovat.
42. Soud shledal, že po žalovaném nebylo možné spravedlivě požadovat, aby žalobkyni zaměstnával, byť po dobu výpovědní doby. Žalobkyně vědomě a soustavně porušovala povinnosti stanovené právními předpisy vztahujícími se k jí vykonávané práci (zákonem o úřednících a pandemickým zákonem) tím, že nedodržovala mimořádná opatření v té době platná na území České republiky. Tím nejenže žalovanému podstatně ztěžovala plnění povinností na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ale rovněž mohla v ostatních zaměstnancích vzbuzovat obavy z ohrožení zdraví. Skutečnost, že žalobkyně dle svého tvrzení v rozhodné době nikdy nepociťovala příznaky nemoci, snad svědčí o tom, že neporušovala povinnost se v případě pociťování příznaků nemoci podrobit testu na přítomnost viru SARS-CoV-2; opatření, která žalobkyně záměrně porušovala, však měla preventivní povahu a byla určena právě těm, kteří žádné příznaky nemoci nepociťovali. Žalobkyně – byť byla žalovaným opakovaně upozorňována na opak – si navíc vůbec nepřipouštěla, že se dopouští porušení povinností, na jakékoli výzvy žalovaného nereagovala. Nelze tak předpokládat, že by případná výtka či výpověď z pracovního poměru vedly k tomu, že by žalobkyně (být alespoň po dobu výpovědní doby) změnila své chování.
43. Soud dále uvádí, že pokud žalobkyně ve svých podáních namítala, že předseda senátu měl žalobkyni sdělit, že koronavirus už dnes nikoho nezajímá, předseda senátu tak učinil v rámci pokusu soudu o smír. Předseda senátu tím chtěl pouze sdělit, že spory o protiprávnost mimořádných opatření již nejsou předmětem celospolečenského zájmu tak, jak tomu bylo v minulosti. Jak předseda senátu, tak i přísedící během řízení k žalobkyni přistupovali nestranně a nezaujatě a výslech žalobkyně byl veden věcně. Rozhodnutí pochopitelně není výsledkem zaujatosti členů senátu, ale hodnocení provedeného dokazování v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou.
44. Soud shledal, že žalobkyně jednáními vymezenými v okamžitém zrušení pracovního poměru porušila povinnosti vyplývající z § 16 odst. 1 písm. b), d), f), g) a h) a § 16 odst. 2 písm. c) a d) zákona o úřednících tím, že porušovala povinnosti pro ni vyplývající z § 2 písm. i) a m) a § 2 odst. 3 pandemického zákona, tedy porušila povinnosti právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Žalovaný s ní tak v souladu s § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce ukončil pracovní poměr okamžitým zrušením, v němž dostatečně konkrétně vymezil skutkové důvody tak, aby byly nezaměnitelné a nemohly být dodatečně měněny (§ 60 zákoníku práce). S ohledem na výše uvedené soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 o. s. ř. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení v plné výši. Náklady řízení spočívají v nákladech právního zastoupení za 9 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 5. 5. 2022, vyjádření k replice ze dne 27. 7. 2022, vyjádření k podání žalobkyně ze dne 17. 1. 2023, účast na soudním jednání v délce nepřesahující 2 hodiny ve

dnech 12. 12. 2022, 20. 2. 2023, 4. 5. 2023 a 29. 5. 2023, a písemný závěrečný návrh ze dne 22. 5. 2023), kdy odměna za jeden úkon právní služby činí 2 500 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále v náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (9 x 300 Kč, tj. 2 700 Kč) a v DPH ve výši 21 % ve výši 5 292 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 30 492 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího, ve dvojím vyhotovení.

Praha 29. května 2023

JUDr. Ing. arch. Zdeněk Blažek v. r.

předseda senátu